

EDICE PEVNOST

JANA REČKOVÁ

JÁMA A DŮM

FANTASY THRILLER

JANA REČKOVÁ

JÁMA A DŮM

JANA REČKOVÁ

JÁMA A DŮM

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Jana Rečková, 2017
Cover Illustration © Žaneta Kortusová, 2017
Cover Art © Lukáš Tuma, 2017
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2017

ISBN 978-80-7557-354-4 (pdf)

1. DÍL COPYRIGHT

I. ČÁST

Strýček

Jako dítě si Enka myslela, že domlouvat věcem je normální povolání, protože každou chvíli vodila za strýčkem do půlnočního křídla lidi s neposlušnými přístroji, hodinami, telefony, laptopy, porouchanými kočkami a ovladači na všechno možné. Někdy dobrovolně otevírala vrata garáže, to když se někomu pokazilo auto nebo když klející soused přivezl na trakaři po dědovi rozbité úsporné vznášedlo, které si vypůjčil patnáctiletý syn. Možná trošinku vadilo, že se při tom chichotala, ale sousedé jí to většinou odpouštěli. Jednou přišla na to, že některá z těch zvířat, která lidé vodí a nosí strýčkovi, jsou živá. Nevěděla, že se to smí, chovat v domě živé zvíře, ale babička jí vysvětlila, že to je možné, i když nebezpečné kvůli bacilům a alergiím, a že člověk musí mít spoustu povolení a až do zblbnutí si mailovat s úřady a běhat k veterinářům. Od té doby Enka věděla, co je to veterinář, ale zase nechápala, jak to, že strýček nemá ten správný diplom, a přitom zvířata léčí.

„Enyk žádný diplom nepotřebuje,“ povzdechla si babička, když se jí na to zeptala. Říkala mu Enyku, to bylo hezké a domácké a hodilo se to do rodiny.

Sousedé strýčka někdy oslovovali Benčesi, ale jen výjimečně se někdo dopátral jeho skutečného jména, které měl zapsáno v křestním listu a vůbec ve všech papírech.

Většinou to byly ženy, ženy jsou nejlepší detektivové, jak říkala babička, a Enka tomu pomaličku polehoučku začínala rozumět. Ti, kdo nepatřili mezi známé a přátele, používali strýčkovu příjmení, jenomže když se někdo sháněl po „panu“ Sedrmovi, mohlo se to snadno splést s Enčiným tátou, který nedomlouval věcem a neléčil zvířata, skoro nechodil do lesa, natož aby jí zvládl pomoci s herbářem, jakživ nenaštípál dřevo, aby si mohl zatopit v opravdovém krbu (v obývací hale ve východním křídle měli elektrický s umělými poleny, ale falešný oheň byl moc do růžova), neměl vousy a pracoval v bance.

„Zato platí vodu a elektriku a městský podíl údržby a daně z nemovitosti a všechny nás živí,“ konstatovala babička, ale kdovíproč to neznělo nijak zvlášť pochvalně.

Strýček Enyk se jednou vyjádřil, že s jeho starším bratrem není žádná legrace. Ale vycházeli spolu dobře, možná proto, že se moc nepotkávali.

Snad nejstarší Enčina vzpomínka na strýčkovu zvláštní povolání pocházela z dob, kdy ještě nechodila do školy a rozčilovalo ji, když na ni její počítač Mourek vychrtil místo obrázku řádku písmen a ona nemohla ve hře pokračovat. Celá rozzlobená vyrazila za strýčkem do dílny, on se zamyslel, prohrábl si dlouhými prsty jemné plavé vousy (až mnohem později si uvědomila, že jiného vousatého muže nezná), vzal počítač, chvíli si jen tak hrál – právě tu hru, která Enku zklamala – a pak jí ho vrátil.

„Teď ti to vždycky přečte nahlas,“ řekl.

„Ale ta hra nemá hlas, jenom hraje jednu písničku pořád dokola,“ namítla. Věděla, že Mourek umí mluvit, znělo to tak mňoukavě, proto mu dala to jméno, jenže zrovna takhle hra si s ní nikdy nepovídala.

„Prostě jsem jí domluvil,“ vysvětlil jí strýček.

Vzápětí zvedl hlavu, na schodech se totiž ozvala rána a zaklení.

Dílna zabírala větší část přízemí půlnočního křídla Křížového domu, kde Sedrmovi žili už po mnoho generací, a plynule přecházela tu v kuchyň, tu v obývací či ložnici, jak se klikatila nepravidelně vystavěnými přepážkami, které strýček zásadně nechával na místě, z historických důvodů, jak říkal. (Někdy je dokonce opravoval.) Měla několik vchodů, ale ten nejširší, od garáže, kde stálo auto tak staré, že se už autu ani nepodobalo, a dávno nepojíždná motorka (ty už okres zakázal před dvaceti lety), momentálně blokovala umělá kráva, která kolem sebe bez zjevné příčiny stále kopala a snažila se trkat.

„Sakra, Benčesi, proč máš tady tu chodbu do vinglu?“ Do dílny vstoupil Gusta, tlustý soused, který měl dům kousek od Farmy, kde se podle maminky vyrábělo pravé hovězí a pravé mléko. Vždycky se u toho tvářila nesouhlasně, jako by jí to přišlo nehygienické. „Kdo ti přivedl tu krávu? Nesnáším tyhle napodobeniny!“

„Taťána Mejkllová zjistila, že jejich statek míval na jižní straně chlévy, a dala je znovu postavit podle starých plánů,“ pokrčil strýček rameny a vstal. Byl vyšší než Gusta a vypadal i vedle něj statně, i když neměl žádné břicho. „Je to teď zkrátka móda. Když to chudák starej Mejkl zjistil, nezbylo mu než koupit krávu a tele. Tele je v pořádku, ale v krávě se něco šprajclo... Co máš?“

Gusta se vrátil za dveře, otevřel si je kolenem a s funěním napůl vnesl, napůl postrčil dovnitř obrovské hodiny. Enka zapomněla na Mourka i hru. Ty byly! Aspoň dva metry na výšku, a to kyvadlo! A ty šišky, co visí za ním,

jako opravdové! Strašně by se jí líbilo mít na budíku takový ciferník s ručičkami místo svítícího displeje. Zvlášť kdyby se takhle tajemně slonovinově leskl...

„Vypadají normálně,“ řekl strýček, když si hodiny důkladně prohlédl. „Co jim je?“

„Jdou pozpátku. Někdy,“ upřesnil Gusta.

„Nojo.“ Strýček si prohrábl vous. „A kde stojí?“

„Tam co vždycky, v hale naproti dveřím.“

„Něco se tam změnilo? V té hale?“ vyptával se strýček.

Gusta se podrbl na hlavě. „Vybourali jsme okna. Zvětšili jsme je. Více světla, znáš to. Ta moje je hrozně vysazená na světlo.“

„To bude chyba v baráku,“ řekl strýček. „Asi jste naštvali jeho ducha. Nebo duchy. Zajedu k vám večer. Hodiny tady nech, ať ještě nenatropí nějakou neplechu... Teď musím dát do kupy tu kravku a pak do lesa, mezi veverkama vypukla epidemie, nevím, co to je, ale už jsem myslím přišel na to, co s tím provedu.“

„Veverčí nemoc?“ vyhrkla Enka. „Můžu s tebou?“

„Jen jestli tě máma pustí. Víš, jak se lesa bojí.“

Křížový dům stál uprostřed lesa, přestože byl současně vlastně ve městě a kousek od stanice podzemky a busů. Les se zařezával do koláče města, jako by z něj nedočkavý jedlík ukrojil tlustý klín, prý to vzniklo historicky, jak se město rozrůstalo podél dvou řek, mezi nimiž se zvedaly mírné, hustě zalesněné kopce. Břehy byly obydleny, les zůstal, i když i v něm si různí samotáři postavili svá sídla. Enčina matka skutečně do lesa nechodila, leda tu a tam na houby – ty, které se nedaly objednat v síťovém katalogu, a to si vždycky brala strýčka s sebou.

„K čemu sakra potřebujeme veverky?“ zamumlal Gusta.

„Víš, kolik jich zbylo? Osmnáct! A půlka z nich je na tom dost zle!“ Strýček se mračil, což na jeho vlídném obličejí se širokým čelem a výraznými lícními kostmi vypadalo hrozně nevěrohodně. Enka si vždycky myslela, že se neumí opravdu zlobit. Naštvat se, to ano, ale tak na vteřinu, ne víc.

Tehdy ji máma nepustila, bála se té nemoci. „Já vím, Enyku, ty nikdy neonemocníš, ale Enka je normální dítě, nemá žádnou magickou imunitu.“ Mávnutím ruky předešla případným námitkám. „Vím, že bys ji vyléčil bylinkami, ale co kdyby to v jejím organismu zanechalo stopy a doktoři na to přišli? Jak bych to pak vysvětlovala? Ne, já jsem pro vědecký přístup, žádné výjimky – rozhodně ne v mé rodině.“

Matka vypadala krásně, útle, upraveně a velmi moderně, nikdo jí nemohl být vzhledem vzdálenější než strýček Enyk, a přesto žili pod jednou střechou, byť každý v jiném křídle, a pod tou střechou vládl klid a pohoda.

Enka si šla sednout k hodinám. Vydržela se na ně dívat celou dobu, co strýček spravoval krávu. Viděla na něj mezerou mezi přepážkou a proutěnou skříní na sušení bylin. Vlastně to zvíře ani nerozmontoval, jen tak sáhl sem a sáhl tam, někde přitlačil, koukl do očí a do tlamy, opřel se kolenem o bok, přejel prsty a dlaní po krku. Za chvíli si Enka uvědomila, že kráva už nekope.

Strýček na sebe hodil bundu a pohorky – ušité na zakázku, takové boty už žádná továrna nevyráběla; sportovci používali úzce specializovanou obuv, jinou pro turistiku letní, jinou pro podzimní, horskou nebo lehce rekreační, samozřejmě zvláštní boty vyžadovali horolezci a úplně odlišné rychlostní chodci a tak dál. Dalo se to najít na síti, člověk ani nepotřeboval číst, stačilo prohlédnout

si obrázky. Ovšem tyhle boty byly univerzální. Všudychodky, říkal strýček.

No, šel za veverkami a Enka u hodin usnula. Probudilo ji odbíjení šesté, pak byla večere, babička brblala, kde se Enyk courá, ale nezlobila se doopravdy – v Křížovém domě se nikdy nikdo doopravdy nerozzlobil.

Po večeri bylo ještě světlo, a tak Enka vzala koloběžku, nastavila pomalou jízdu s maximálním zatížením rovnovážných trysek, což znamenalo, že bude zatáčky projíždět jako s volama – to říkala babička, Enka netušila, co to znamená, totiž věděla jen to, že pojede hodně opatrně, aby jí táta její jediný dopravní prostředek zase nezabavil. Vyrazila směrem k Farmě, ale neodvážila by se moc blízko, ani kdyby po kilometru nezačala pištět pojistka (máma si zase hrála s nastavením vzdálenosti, to je jasné) – přece jen měla ze skutečných živých krav strach. Zastavila, seskočila a rozhlédla se. Strýčkovu auto nejdřív uslyšela, pak ucítila (zakázaný benzínový pohon, ten ale brzy potom vyměnil za elektrický), a nakonec v zatáčce uviděla.

„Hod' to na korbu!“ zavolal. Byla by přísahala, že ji ve stínu pod stromy nemůže vidět, ale u něj by ji nepřekvapilo, ani kdyby ji uviděl v úplné tmě.

Zvedla koloběžku pomocí vzduchového posilovače a přesunula ji na korbu starožitné dodávky. Táta někdy kroutil hlavou a nahlas se divil, kde bratr shání gumové pneumatiky a proč si ten krám nepředělá na normální ohebné pásy se zarovnáváním profilu, kdo má to natřásání vydržet. Enyk se ovšem jen usmíval a všichni byli v pohodě.

„Spravil jsi ten dům?“ zeptala se.

„Staré domy nemají rády inovace,“ řekl zamyšleně. „A těžko chápou, že čas běží dopředu, i když jdou

hodiny pozpátku. Bylo mi jich líto, těch duchů ve zdech a tak.“

„Vysvětlil jsi jim to?“

„Snažil jsem se. Uvidíme.“

Pak už si jen matně vzpomínala, že si Gusta hodiny odvezl svým vznášedlem a že bylo asi všechno v pořádku. A že strýček nějakou dobu sledoval veverky a spokojeně hlásil, že mají mladé, ale to možná bylo až na jaře. Tehdy prostě byla ještě malá a moc nad věcmi nebádala.

* * *

Až když už chodila pár let do školy, začínala chápat, jak zvláštní a vzácná je ta pohoda u nich doma, když všude jinde se lidé hádají, perou, každou chvíli chodí kvůli rodinným problémům do poradny k psychologovi, nebo se rovnou rozvádějí a stěhují každý jinam. Ani její maličká sestra neřvala jako jiná mimina a smála se snad od narození.

Právě v době, kdy jí tohle začalo docházet, objevila, že naopak ostatním v domě nedochází nic. Možná babičce, ta ovšem často mluvila v příslovích nebo hlavolamech, takže Enka nikdy nevěděla jistě, co si myslí.

O tom, co strýček vlastně dělá, leccos vypovídala ta příhoda s policií. Bylo to večer, pro Enku málem v noci, protože už měla úkoly hotové a chystala se do koupelny. Nedávno přišla na to, že umývání vlasů má něco do sebe, že se pak lesknou a poletují a možná se za ní kluci ve škole právě proto ohlížejí...

Zazvonil zvonek u brány, jen symbolicky, protože bránu nikdo nezamykal ani nezavíral, policejní auto na ohebných

pásech hladce přesvištělo přes hrbolatý dvůr a zastavilo. Babička vyšla na verandu a ve chvatu pověsila zástěru na nejbližší chapadlo domácího robota.

„Zmiz,“ sykla na něj, což nebyl standardní příkaz a robot se začal zmateně otáčet.

Z auta vystoupil mladý zástupce šerifa, rozpačitě pozdravil a zeptal se na Benjaminu Sedrma. Policie samozřejmě znala strýčkovu pravé jméno.

„Dneska jsem ho vůbec neviděla,“ řekla babička. „Možná je u sebe. Provedl snad něco?“ Netvářila se moc znepokojeně, ale přece jen...

„Ne, to ne,“ odpověděl mladík rychle. „Potřebujeme jeho pomoc, víte? Ten zloděj od řeky, jak vykrádá byty, asi už ho máme i tady u nás.“

Babička jen zvedla obočí.

„Nechal na místě činu nástroj, vyrušili ho.“

„Máte otisky?“ zeptala se, poučena detektivkami, kterých měli v patře jižního křídla plnou knihovnu. Enka si okamžitě představila ten nástroj, ačkoli o něm policista nic neřekl. Mrňavý palmtop na luštění domovních hesel, co jiného? Mívají hladký povrch, jasně, na něm musí být otisky perfektní...

„Jo, ale nejsou v žádné databázi.“

„Tak co chcete...“

„Od vašeho syna? Vždyť říkám, pomoc. Už nám párkrát dal tip a většinou to vyšlo.“

„Není můj syn,“ řekla babička potichu. Asi to slyšela jen Enka. „Tak pojdte dál, copak nevíte, kde má dílnu? To přece ví každý.“

Policista poděkoval a okamžitě vykročil správným směrem do půlnočního křídla.

* * *

Druhý den u snídaně babička podrobila strýčka křížovému výslechu – aspoň tak to sama nazvala. Odkdy spolupracuje s policií, co pro ně konkrétně dělá, jestli mu za to platí, a vůbec, není to nebezpečné? Enčin otec se trochu mračil, když se dověděl, že peníze za to strýček nedostává žádné, že to začalo předloni s tím vrahem stánkačky u neschváleného koupaliště Černá tůň a vlastně to nic nebylo, ukázali mu oběť a on jim vybral z několika podezřelých toho správného, důkazy už potom našli sami... Jo, a ten žhář, jak zapálil Farmu, tam uhořely tři krásy, toho taky dostal, prostě ho poznal, asi po čichu, byl divně cítit.

Tady se otec vmísil s ironickou poznámkou o policejních psech, ale strýc se neurazil, zasmál se a řekl, že na ty nové umělé všichni policajti nadávají, i když ty stroje mají mít čich asi tak desetkrát ostřejší a možná fakt mají, jenomže jim na práci vůbec nezáleží, v tom je ta potíž.

„Čich je v mozku spojen s vášní,“ ozvala se zasněně babička. Všichni se na ni podívali, ale přikývl jen strýček. Enka si to pro jistotu zapamatovala – až bude velká, určitě to pochopí.

Později se babičky zeptala, jak to, že strýček není její syn, když jsou s tátou bratři. Babička potřásla hlavou. „Kolik ti je?“

„Deset a půl,“ odpověděla Enka nedůtklivě; čekala, že teď přijde klasické Na to jsi ještě malá.

„Tak to už jsi dost stará,“ vzdychla babička. „Enykova máma mi odvedla muže, tvého dědu. Věděla jsem, že se

něco děje, ale s ním nebyla řeč. Asi se strašně moc zamiloval. Ona bydlela v maringotce na tom place, jak bývaly cirkusy.“

Enka si představila cirkus a otrásla se. Nesnášela zvířata v klecích ani v manéži, kde je krotitelé nutili do divných, nepřirozených kousků. Klauni ji k smrti děsili. Mnohem radši by tu jejich přihloupplou šou sledovala v televizi, kdyby už teda musela. I když táta přísahal, že všechna ta zvířata jsou umělá, a máma kdovíproč sarkasticky dodala, že krasojedkyně pochopitelně také. Ten poslední cirkus už zřejmě zkrachoval. Naštěstí, protože rodiče chovali scestnou představu, že přesně to je ta pravá zábava pro dítě – a nejen její rodiče, jak věděla od spolužaček.

Zavřela oči a spatřila maringotku, původně pestrou, ale se zašlými a oprýskanými barvami, místy vyspravenou šedými plastovými pláty. Na dveřích měla vyřezané srdíčko, které někdo pečlivě zalepil tuhým papírem, ale papír časem rozmáčely deště a srdíčko zase vykouklo.

„Lidi za ní chodili s domácími zvířátky a pro bylinky proti kašli, a děvčata pro taková ta kouzla, aby se do nich zakoukal jistý mladík a tak.“

„Čarodějnice?“ zeptala se Enka.

„Vždycky jsem si myslela, že podvodnice,“ řekla babička. „A dodnes nevím, co si mám o ní myslet. Utekli spolu a to dítě mi nechali na verandě. Jenom tak, beze slova. No, vlastně napsali na papírek jméno. Příjmení bylo jasné.“ Krátce zaváhala, ale podařilo se jí utajit to před vnučkou. Nechtělo se jí takhle za bílého dne a na sluníčku vykládat, že nad novorozenětem se skláněla přízračná postava, jako by ho hlídala, a že se při jejím příchodu napřímila, usmála,

mávla na ni a zmizela... Totiž mávl a zmizel. Byl to muž, pokud na tom u přízraků vůbec záleží.

To dítě byl strýček Enyk, no jasně, usoudila Enka, proto se tak divně jmenuje, když mu jméno vybírala pochybná čarodějnice, ale babička to nakonec vyřešila, jako vždycky všechno vyřeší. Naše babička Eňa, i když už jí tak nikdo neříká, protože babičku máme v domě jenom jednu.

„Člověk by řekl, že ho nedokážu mít ráda, ale...,“ babička se zasněně usmála, „ale jeho prostě nejde nemít rád. Ervín, tvůj táta, se ze začátku vztekal, že má hlídat mimino, ale jakmile si ho jednou pochoval, bylo po vzteku. Dokonce ho tahal s sebou i po venku, mohla jsem si hlavu ukroutit, že se mu kluci neposmívají, děti bývají zlé... Uteklo to. Pár let, a Enyk začal sousedovic děckám spravovat hračky. Jednou přilítla holčička s očima navrch hlavy, že její panenka najednou hýbe nožkami a říká Má-ma! Enyk jí vážně vysvětlil, že ta panenka měla v sobě strojek, který nefungoval, a on že ho jenom spravil. Těch pejsků, co nechtěli štěkat, a Enyk jim domluvil, těch kočiček, co naučil správně příst...“

„Umělých?“

Babička na vnučku vrhla zvláštní, ostrý pohled. „Většinou. Aspoň myslím. Někdy mi připadá, že jemu je to jedno.“

Jak Enka rostla a dovídala se pořád víc o opravdovém světě (protože to v televizi a na síti bylo zkrátka virtuální a ve skutečnosti vám nic z toho v životě moc nepomohlo), dospěla k názoru, že strýček by byl pro lidstvo mnohem užitečnější než její táta, kdyby ovšem neexistovaly peníze.

Když si k němu jednou šla pro ten speciální nápoj (žádné podezřelé houbičky, přikázala babička přísně a Enyk

se zatvářil dotčeně), po kterém jí ty tři blbé dny v měsíci nebylo ani trošku špatně, zavedla na to řeč.

„Byl bys prostě šaman,“ prohlásila.

„No, mohl bych se kapku potetovat, dát si do nosu pět kroužků a pořídit si do vlasů vši,“ navrhl, míchaje v plechovém hrnku tekutinu vzhledem podobnou malinové šťávě – ostatně chutnala po malinách, protože v ní maliny byly. Kromě jiných přísad. „Ovšem to bych tenhle kouzelný nápoj nemohl vařit na plynu a nedával bych ti pokyny, ať si ho ohřeješ před spaním v mikrovlnce.“

Ence to přišlo k smíchu, načež se rozesmáli oba a nápoj málem překypěl.

„Šamani křepčí nahatí kolem ohně,“ poznamenala pak, když se dost nasmála. Pak si to ale představila a okamžitě zčervenala. Nejspíš proto, že ji ta představa docela zaujala. Jasně, dala by si líbit taneček, jenomže šamani asi tančili sólo.

„Hm... asi jo,“ řekl strýček Enyk, odvrátil se a pečlivě, opatrně přecedil odvar z hrnku do misky se složitým, plastickým listnatým motivem. Tu misku prý našel v podkroví.

Do patra půlnočního křídla se nikdo kromě něj neodvažoval, a do podkroví už vůbec ne. Podle babičky tam bylo něco divného a říkala to tak, že Ence naskakovala husí kůže. Tam nahoře v patře a podkroví se také někdy zjevoval ten duch, Malír. Za noci prý čas od času vycházel z jednoho z tajných pokojů (takových, které člověk neviděl, když ho nepozvaly), vikýřovým oknem nad schody vylézal na malou střešní terásku a toužebně se rozhlížel po kraji. Enka ho nikdy nezahlédla a Enyk jí na přímou otázku nikdy neodpověděl, takže pořád nevěděla, co je na tom pravdy. Jednou údajně strašlivě vylekal pratetu, která tam

chodívala také, to ovšem Enka ještě nebyla na světě; prarabeta umřela před jejím narozením.

Ale miska byla v pořádku; prošla Enkovými rukama.

Trvalo ještě pár let, než si definitivně ujasnila, že už je moc velká na to, aby v půlnočním křídle plácala tyhlety holčičí hlouposti jako před kluky ve škole, a že Enyk zase není dost starý na to, aby mu to nevadilo. Nevěděla úplně přesně, co by mu mohlo vadit, ale věřila svým pocitům. Nic těžkého na tom nebylo, prostě se trochu držela zpátky.

Vilém Machar

Potom přišla ta zlá noc. Policie dala na místní síť varování pro obyvatele, že se v lese pravděpodobně pohybuje nebezpečný psychiatrický pacient, ne že by utekl z léčebny nebo speciální nemocnice pro vrahy, ale přestal chodit na injekce a nikdo neví, co ho může napadnout.

„Kdybys to nahrál a prohnal pár filtry, uviděl bys šikmo přes monitor nápis DROGY,“ ozval se Enyk, který nahlížel bratrovi přes rameno. Enčin otec se nějak ostýchal dát tuhle zprávu na velký rodinný monitor v kuchyni. „Není to normální cvok, ale narkoman,“ dodal Enyk.

„Co to znamená?“ zeptala se Enka.

„Že je to ještě horší,“ odpověděla jí matka. Nepřišlo jí divné, že švagr nápis vidí i bez filtrů. „Pokud se ten chlap nezhroutí v křečích a neupadne do bezvědomí, tak tady může povraždit řůru lidí a nic se mu nestane.“

„Je z bohaté rodiny,“ pravil zamyšleně Enyk a prohrábl si vousy. „Hodně bohaté. Šerif bude mít průšvih už jenom kvůli tomuhle hlášení.“ Zvedl se. „Jdu se na to podívat.“

Babička zvedla oči od programování pletacího automatu. „Cítíš ho?“

„Hm,“ broukl strýček a zmizel za dveřmi.

* * *

Ovšemže toho chlapa přitáhl do domu.

Enka se o půlnoci posadila na posteli a zakryla si pusou rukama, aby nevykřikla. Ve snu ho totiž uviděla jakoby přímo před sebou, sice rozmazaně, ale když zamrkala, obraz se vyjasnil. Enyk ho pečlivě a jemně přivazoval řemeny k železné posteli v jednom z pokojů v půlnočním křídle. Jakživa tam nebyla, ale okamžitě to místo poznala. Znovu mžikla, obraz se rozplynul. Byl to jenom sen, ujistila sama sebe, čistě proto, že se jí chtělo spát a neměla chuť myslet na narkomany v abstínu.

Ráno jí to ale nedalo a vypravila se za Enykiem do dílny. Nebyl tam. Podívala se na schody, které se kroutily jako had a vedly do prvního patra, kde měl strýc svoje sklady (náhradní díly na všechno včetně člověka, žertoval někdy otec, ale to žertování znělo dost ponuře), a ještě výš, do podkroví s komorami. Začínaly v Enykově bylinkové kuchyni (ještě měl normální jídelní kuchyň, kde si vařil, když měli ostatní k večeři maso, nebo když si pozval pár přátel).

Povzdechla si a vykročila k nim. Přitahovaly ji a táhly nahoru, a nahoře hned věděla, které z tuctu dveří si vybrat, přestože za všemi bylo ticho.

Enyk usnul v obrovském křesle, prožraném moly, na posteli ležel ten chlapík. Byl docela mladý a hezký, ale špinavý a určitě měl vši a možná AIDS a žloutenku a kdovíco